

יווניות טגנות. שניתלו על דשי בגדיהם. אחר־כך, בין מנה אחת של סעודת הערב השונה לחברתה. החלו הריקודים היווניים הסוחפים, שעיקרם הדקת שטרות־כסף אל מצחי הרוקדים. כל מי שיצא לחולל לא רחבת הריקודים, זכה להסתערות של תורי־מים, שהדביקו נשיקות בלחיינו ושטרות־כסף כסף במיצחו. בתום הריקודים היתה הריצת־פה מכוסה כולה בשטרות כסף, הרצלים וביאליקים בעיקר, שנאספו לשק התרו־מות.

תרומות הגדולות באמת נאספו בנשיטת המיכרו הפומבי. כל מי שרצה להפגין את מידת הכבוד שהוא רוחש ל־מנטש, נתן למנחה גדי יגיל להכריז על תרומתו. וכאשר התרומה הזאת נעשתה באווני קהל המכיר את האיש ואת יכולתו הכספית, הוא לא יכול להרשות לעצמו שתרומתו תתקבל בשיקו־חבוו במקום מחיאות־כפיים.

וכך החלה תחרות התרומות. הקבלן אריה פילץ תרם המשת אלפים לירות. מייד הצטרף אליו איש־הביטוח הניגוא ביי־דמן ותרם חמישייה גם הוא. עובדיה וששון לוי, בעלי מלון שלום, לא יכלו לתוריד את הרמה. נתנו גם 50 הר־צלים. וזה היה גם הסכום שתרמו אליו — מביטוח אליהו, או שותפיו של מנטש בחברת המנפים המרים.

אבל גם כאלה שאינם דווקא מיליו־גרים תרמו ביד גדיבה. יבואן הבשר נחמיה

רוץ התרומות: "לצערי נמנע ממני להשתתף בשימתכם הערב. אני רוצה להעביר לכס, באמצעות נציב מס־ההכנסה יצחק כסן, מיליון דולר. על החתום: מיכאל צור." היתה זו כמובן מתיחה.

בשלב זה, כבר הסתכמו הכנסות הר־מגבית בסכום שהתקרב ל־200 אלף ל"י. אבל מנטש לא אמר ד"י. אשתו ובנותיו סובבו בין הקרואים, ומכרו להם כרטיסי־הגדולה. על הבמה החל גדי יגיל, במכירה הפומבית שנועדה להיות ההצגה הגדולה של הערב.

מי שמשתתף במכירה הפומבית אצל מנטש, צריך לדעת מראש שהוא עושה זאת לשם ההצגה ולא כדי לזכות בחסף העומד למכירה. וזהי כבר מסורת, שזה המצליח לקנות משהו במכירה הפומבית, חייב לת"רם ולהחזיר את רכישתו לכרוז, כדי שזה יעמידנה למכירה נוספת.

את ההצגה התחיל מנטש עצמו. גדי יגיל העמיד למכירה את הפאפיון האדום של ג'קי גלעדי, קבלן ירושלמי עליו ש"הופיע לחגיגה כאילו יצא מתוך גאסטובי הגדול. המחיר ההתחלתי של עניבת הר־פרפר האדומה היה 50 ל"י. הסתבר שיש עליה הרבה קוסצים — ולוא רק כדי שג'קי עצמו לא יראה אותה יותר. לבסוף זכה בה מנטש, תמורת תשלום של 1500 ל"י. תרומה לתל־השומר.

טבעת־יהלום, שתרמה חנות התכשיטים קאשי למכירה הפומבית, נרכשה ב־2500 ל"י, ע"י אשתו של הקבלן אהרון רובינ־

הקבלנים הנותנים הקבלן הבניין אהרון רובינשטיין, מגדולי קבלני הבניין בארץ, בחברת רעייתו של הקבלן וחבר־הכנסת לשעבר אהרון גולדשטיין. השניים נימנו עם הסקטור הקבלני, שהיה מיוצג בהרחבה במסיבת־הצדקה של מנטש, שבה אספו תרומות לביית־החולים שיבא, בתל־השומר.

לחוביץ — אלף לירות, הרוקח בני וול־ברגר — אלפייה חיים גפן, קבלן עבד־דוד־העפר מאשקלון שתי אלפיות, ונערת־הזוהר לשעבר, שנישאה לאחרונה באר־צות־הברית, הניה שקד אלפיה, אבל בדור־לרים, הקבלן רובינשטיין תרם שלוש אל־פיות ואילו אנשי צוות ר.ג.ל, שעסקי הבנייה שלהם נמצאים על סף התמוטטות, אחרי ששקעו בחובות של 30 מיליון ל"י, הצליחו לגייס ביניהם עוד אלף לירות לתרומה.

התחרות האמיתית בתרומות התחוללה דווקא בין שניים שלא נכחו במקום: הקב"ל בצלאל מזרחי, ידידו הטוב של מנ"ש, ואיש־העסקים שמואל שרון, הלא הוא סמי פלאטו, שותפו של אריה פילץ, מזרחי, השהה בקופנהגן, הודיע במי־רק על תרומה בכסף עשרת אלפים ל"י. פלאטו הודיע אחריו בשלפון, כי הוא תורם 18 אלף ל"י. הידיעה על כך הועברת רז בטלפון לקופנהגן. בצלאל לא יכול היה להרשות לעצמו שתרומתו לא תהיה ה־גדולה ביותר, הורה להגדיל את הסכום שלו לעשרים אלף.

שותפיו של פלאטו לא נשאר חייבים. הם הודיעו בשמו של פלאטו כי הוא מגדיל את תרומתו ל־22 וחצי אלף ל"י. שמואל מקוני, שותפו של מזרחי, הצהיר על 23 אלף ל"י. זוכה באלפיות בשמו, אבל השימחה האמיתית התחוללה כאשר הקריא גדי יגיל את המיברק אבא במי־

אם תמשיך דהיפנש עם שלו־מית גת, יפוצצו לך את הבית. יט"י לו רימוץ לבית של שלומית, ואתם שניכם תסבלו!" סוכן־הביטוח דויד ידיד נדהם. דקות אחדות קודם־לכן הגיע למישרדו, שברחוביבנה 16 בתל־אביב, גברתן גבהי קומה, וביקש בנימוס רב לשוחח עימו. ידיד הזמין את הגברתן להיכנס. זה הציג שלח אותי אליך אדון כרמון, ותשמיע את איומיו.

כשהוא בולם את זעמו ופחדיו, ביקש ידיד מהגברתן לצאת מהמישרד. ידיד החי ליט להתיות בין הראשונים בארץ שאינם נכנעים לאיומי גברתנים וסחטנים למי־ניהם. מייד אחרי שדנוך יצא מתדרו, טיל־ן דויד ידיד אל שלומית גת, סיפר לה על ביקורו ואיומיו של דנוך, ואמר לה: "אני מתכוון שלא להיכנע לאיומים, ולגשת מייד למישרד. כיוון שדנוך איים גם עליך, אני מציע שתשיני הלילה בבית הורייך — על כל צרה שלא תבוא." כאשר פנה ידיד למישרדה, נתקלה תל־נתו, שלא כבמיקרים דומים רבים אחרים, באוון קשבת ובפעולה מהירה. למישרדה היתה ידועה זהותם של לפחות שניים מבין המעורבים בפרשה: ישראל דנוך, ושולחו חגי כרמון.

הבלון הנפוח התפוצץ

ישראל דנוך, בן ה־40 הוא דמות מוכרת היטב לחובבי חיי־הלילה של תל־אביב, לעולם־התחתון ולמישרדה, באר־ן רישמי הוא ממשש פקה בעיריית תל־אביב מזה עשרים שנה. למרות כל השמו־עות שדנוך משמש כ"משכנע" מיקצועי מזה זמן רב, הוא הורשע בדוין רק פעמים מר־עטות, ומעולם לא על פעולות־שיכנוע. משך שנים רבות שימש דנוך שומר־מאיים בפיתחם של מועדוני־הלילה ברחוב הירקון וביפו. לפני כעשר שנים הוא הפך מיקצועי זה שלו, שבו היה עוסק רק בערבים, לעסק ממש, ופתח חברה בשם מעוז, אשר שמרה באופן מאורגן על מועדוני־הלילה. סיפקה שומרים־בשכר למופע־בידור. אנשיו גודעו כמשליטי סדר בכל התפרעות שהתחוללה במופע־הבי־דור של תל־אביב. חגי כרמון, מצידו, היה מוכר למישרדה בגלל התלונות שהגישה נגדו אשתו־לשע־

בר, בשנים האחרונות, על איומים ונס־יונות־תיקפה. המישרדה גם ידעה כי חגי, סוכן־ביטוח אשר בזמנו נחשב כמצליח ביותר, הוא פורן־כספים גדול, בנו של יהואל כרמון, מי שהיה אחד הבנקאים הגדולים בארץ, ומנכ"ל בנק למשכנתאות והשקעות בבניין של מרכז־הקבלנים. בצעירותו ניסה חגי, בן ה־31 כיום, לשמש כעיתונאי של כמה שבועונים, אך לאחר שנכשל בכך פנה, בסופו של דבר, לעיסק־הביטוח, שניראו באותו זמן מב־יחיים ביותר לצעירים נאים, מטופחים, בעלי לשון חלקק וכרשרשי־כינעו, מסוגו של חגי.

אך לקוראי מדורי הרכילות ועיתוני־הנשים היתה מוכרת גם הדמות השלי־שית בפרשה, הלקוחה כולה כמו מסיר־טי־פעולה אמריקאיים. שלומית גת, הצלע השלישית והנשית, היתה אחת מלכות־היופי הידועות ביותר שקמו לישראל, וזכתה בשנת 1965 בתואר מלכת־החן. שלומית חטובת־הגיריה ובעלת העיניים הנוצצות, תשיער האסוף בקפידה כלפי מעלה והצוואר הארוך, ביקשה נושא לקינ־אתן של בנות אותו שנתון בו נבחרה

שלומית גת באחד מצילומי הדוגמנות שלה עוד לפני שנישאה.

מלכת הלילה

וחגי, שהיה החבר הקבוע שלה באותו זמן, שימש נושא לקינאת הגברים הצעיר־רים שהצטופפו אז סביב נערות־הזוהר למיניהן. ואומנם, חגי זכה בסופו של סיפור ב־שלומית. ביום חתונתם הוא דאג להודיע למישרדה את שמות ידידיה לשעבר של שלומית, וטען כי הם עומדים להתפרץ ולקלקל את החתונה שלו. מישרדה תל־אביב עסקה או בהתקשרות אל מערי־ציה של שלומית, כדי להזהירם שלא יר־פיעו לחתונה — שנערכה אז ברוב פאר הדר בבית החייל בתל־אביב — אפילו כאורחים. מייד אחרי הנישואין היה על חגי להר־כיה עצמו לשלומית ולהוריה, שהם בני מישפחה עשירה בעלת קרקעות בהרצליה. הוא שלח ידו, מלבד בעיתונאות, גם ב־עבודות סקידות בהתאחדות המורים ובחב־רת־התמרוקים רבלון. ניסה לעבוד תופפת רמז כתקציבאי בפירטוס באור, וכאשר תקף את הצעירים היפים של המדינה בולמוס אלי־אראט של ברני קורנפלד, הצטרף אליהם. לאחר נפילת איי־אראט, דבק בחגי חיי־